

Parc-ar fi un copil mare acest domn Franz. Sub costumul său strămt poți să-i ghicești trupul firav și mai are și chipul ăsta de băiețel care n-a vrut (sau n-a putut) să crească mare. În fiecare zi vine să se plimbe în parc alături de iubita sa, Dora. E deja noiembrie, dar vara s-a intors, de parcă ar fi uitat ceva. E insorit și plăcut afară.

Pe una dintre aleile parcului, Franz și Dora o întâlnesc pe Ingrid. Copila plângă cu lacrimi fierbinți. Cu părul ei tuns scurt, parcă e un puișor căzut din cuib.

— De ce plângi? o întrebă Dora și se lasă în genunchi lângă ea.

— Păpușa mea, spune fetița printre suspine. A dispărut.

Franz zâmbește.

— Ba nu, păpușa ta n-a dispărut, spune el. Tocmai a plecat într-o călătorie.

Ingrid ridică ochii. Se uită neincredințătoare la Franz:

— De unde știi tu?

— Mi-a trimis o scrisoare.

— Arată-mi-o!

— E acasă, zice Franz. Mi-a adus-o poștașul, dar, dacă vrei, îți-o citeesc mâine cu placere.

Ingrid incuvînțează din cap. Își dău întâlnire a doua zi ca să citească împreună scrisoarea.

Când ajunge acasă, Franz se pune pe treabă, fiindcă, desigur, mințise: păpușa nu-i trimisese nici o scrisoare, dar nu-l lăsase inima să n-o ajute pe copilă.

Franz lucrează până târziu în noapte. Deși e scriitor, nu-și găsește ușor cuvintele. E greu să te pui în pielea unei păpuși plecate în călătorie.

Adouă zî, Franz se întoarce în parc însotit de Dora.
E un moment important, iar Franz are un pic de emoții.
Dora aşază trei scaune în triunghi. Iată-o și pe Ingrid.
Se salută, după care Franz scoate scrisoarea din buzunar,
își drege vocea și începe să citească.

Ingrid, ocupată să-și închipui noua viață a păpușii sale, nu mai e tristă. Doar un pic neliniștită pentru domnul Franz, care tușește din ce în ce mai tare. Și, cu toate că e doar o copilă, își dă seama foarte bine că și Dora e îngrijorată pentru iubitul ei.

Iar Franz știe că acest noiembrie plăcut și insorit nu va dura la nesfârșit. Trebuie să găsească repede un final pentru această poveste.

